

Sfidătorii credinței

Ionutz21

Demolări de biserici și de ușe creștine
Vom gusta iminent din viitorul ce vine
Că săracu-i ucis, nu de boala cea slută,
Ci de-aceia ce astăzi te privesc și te-ajută.

Molipsiti de nevoi, de dureri stomacale
Cu genunchii juliți, avem foamete mare.
Nu-i rușine să spui, că n-ai pâine acasă,
E rușine să furi, să pui pâinea pe masă.

Stăm cu gândul sătul de atâtea pamflete,
Avem visul măreț, cu hartane, omlete...
Ne rugăm zi de zi, la statuia cea grea...
Și-ascultăm de părintele, ce fumează și bea.

Suntem mândri că astăzi avem o Catedrală
Cea mai mare din lume, cu-o imagine clară.
Însă câți ne gândim la copiii din școli —
Că stau iarna în friguri, și sunt pradă la boli.

Azi sistemul ne pare, o cultură măreață,
Pentru domnii din scaun, care-n zori au doar greață.
C-au băut sărăcuții, dup-o slujbă mai grea,
Dați-mi zborul pe lună, că vreau liniștea mea!

Mi-amintesc că odată, când mergeam la pomană
Mi-a scris popa pe frunte: -Fugi de-aici măi satană!
Că gustam din bucate, cu o poftă angoasă,
Însă popa băgase, bunătățile-n plasă.

Asta-i țara minune, unde rugul se simte,
Nu ne temem de morți, când călcăm pe morminte.
Jefuim fantezia, c-avem palma adâncă:
-Oare unde-i credința? Cine-acum o să plângă?

Vreau să fac un tratat cu-a mea inima mare
Dacă-i spun Tatăl Nostru, va avea o salvare!?
C-am urcat Vaticanul fără pic de regrete,
Și am plâns într-o seară la-un tablou din perete.

Am crescut și-s bărbat și am visuri ciudate
Sunt confuz dar renunț la ale mele păcate.
Că odată cu trenul, mi-am curmat suferința,

Acum pot să respir, să-mi accept umilința.

Nu vă temeți de moarte, nu vă temeți de fiare,
Dincolo de-aparențe, mai există-o salvare.
Poate-n viața de -Apoi, vom fi oameni cu toții,
Să clădim o biserică, să ne apere morții.

Georgian Ionut Zamfira